

V

D. Odobescu a biciuită de minune, sub forma glumețelor zîmbiri, uă neomeniă din cele mai de plânsă, care nu sciă cum pécatele s'a 'ncuibată printre autorii din țera nóstră. E vorba de hoția séu «haïducia» lițerară. Îmi place să 'i re'mprospéteză cuvintele, și iatě-le:

«Sciă, frate, c'aă ajunsă băieții să te dea de primejdiă 'n țeră la noi? Nu poți să scrii ună rëndă, fără să te descósă și să'ți iea so-cotéla că, adică, de unde ai furată cutare ideia și de unde ai tradusă cutare pasagiă? Ce plăcere mai póte gusta atunci bietulă Ro-mână, care 'și-ară fi pusă binișioră numele séu p'ua carte séu p'ua cuvântare, rumegate de alții și scrise în vr'ua limbă străină, scrieri pe care elă, mintosulă, le-ară fi scosă frumușelă pe românesce, curate și luminate, și nu-mai bune de de-ochiă, ca apa ne 'ncepută? S'aă deprinsă să stea mereă la pândă, drăcoșii, ca și cândă altă trébă n'ară mai avé: caută, mirosă, se furișeză prin cărți și di-buiescă, mai rău de câtă copoiulă cândă a-durmecă dira fierei prin țerênă; și, bine n'apuci să te bucuri de vr'ua nevinovată haïducia, ce te-ai ispitiă a face prin codrii literaturii, cândă făr'de veste te daă de golă.» (1)

(1) In *Ψεύδο-κυνηγετικός*, pag. 171 (Bucuresci. 1874).